

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 267/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1Em/4/2023 z 25. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. mája 2025 domáha rozhodnutia nálezom v tomto znení: „*Základné právo sťažovateľky v právnej veci starostlivosti o mal. [REDAKOVANÉ], bytom ako matka, zast. kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš, M.M.Hodžu 30, Liptovský Mikuláš, IČO 30 794 536, dieťa matky (povinnej) [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] a otca (oprávneného) [REDAKOVANÉ], práv. zast. Advokátskou kanceláriou JANČI&Partners s.r.o. so sídlom Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, IČO 47 258 748 o návrhu oprávneného (otca) na výkon rozhodnutia sp.zn. 1P/88/2022 zo dňa 15.11.2022 uznesením zo dňa 25.2.2025 bolo postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš porušené.*“

2. Ústavný súd len z textu ústavnej sťažnosti (keďže sťažovateľka k nej nepriložila žiadne prílohy) vyvodil, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 8 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej aj „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 1Em/4/2023 z 25. februára 2025.

3. Z textu ústavnej sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde je na základe návrhu [REDAKOVANÉ] (otca maloletého [REDAKOVANÉ], pozn.) zo 6. októbra 2023 vedené konanie o výkon rozsudku okresného súdu sp. zn. 1P/88/2022 z 15. novembra 2022 v časti o úprave styku otca s maloletým synom, pričom sťažovateľka (matka maloletého) vystupuje v procesnom postavení povinnej. Oprávnený návrh na výkon rozhodnutia odôvodnil tým, že k styku medzi ním a maloletým synom nedochádza, keďže povinná rozsudok v časti úpravy styku nerešpektuje. K styku medzi oprávneným a maloletým synom nedochádzalo v zmysle rozsudku ani v priebehu vykonávacieho konania, a tak okresný súd po bezvýslednej výzve na dobrovoľné plnenie povinnosti v zmysle § 382 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) napadnutým uznesením z 25. februára 2025 uložil sťažovateľke pokutu vo výške 200 eur.

4. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľky s uložením pokuty, ktoré je podľa nej nesprávne, keďže k styku nedochádza z dôvodu pretrvávajúceho odmietania maloletého dieťaťa stretávať sa s otcom. Sťažovateľka bola a je aktívna v súdnom konaní. Zúčastňuje sa na mediálnych stretnutiach, uložených výchovných programoch, ako aj na súdnych pojednávaniach. Nebolo preukázané, že bráni stretnutiam otca so synom. Rozhodnutie vychádza len zo subjektívnej úvahy okresného súdu, ktorá nebola preukázaná vykonaným dokazovaním. Sťažovateľka dieťa motivuje k stretávaniu s otcom, svoje názory mu neprezentuje a v plnej miere rešpektuje povinnosti uložené súdom. Použitie donucovacích prostriedkov v uvedenej veci považuje sťažovateľka za nežiaduce. Ak maloletý syn odmieta stretávanie s otcom, je to len v dôsledku jeho vlastného rozhodnutia. Orgány verejnej moci majú aplikovať donucovacie prostriedky účelne a tak, aby reflektovali konkrétny prípad a ich použitie bolo dôvodné.

5. Sťažovateľka je toho názoru, že zo strany okresného súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 36 ods. 1 listiny, keďže okresný súd nevychádzal zo skutkového stavu, ktorý by odôvodňoval jeho záver. Okresný súd mal taktiež porušiť aj čl. 8 dohovoru, keď nebral ohľad na najlepší záujem dieťaťa. Podľa sťažovateľky môže byť použitie donucovacích prostriedkov odôvodnené iba v prípade zjavne nezákonného konania rodiča, s ktorým dieťa žije, t. j. ak rodič aktívne bráni styku druhého rodiča s dieťaťom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd na úvod konštatuje, že napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu advokátom má ústavná sťažnosť vážne formálne a obsahové nedostatky, jej text vyznieva nepresne a neurčito. Sťažovateľka iba v texte ústavnej sťažnosti označila práva, ktoré mali byť porušené, a označila aj rozhodnutie, ktorým k zásahu údajne došlo. Tieto náležitosti však nepremietla do petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom neoznačila ani základné práva, ktorých porušenie tvrdí, ani presné označenie rozhodnutia, ktorým mali byť jej práva porušené. Navyše v petite označila za porušujúci aj postup okresného súdu bez jeho konkrétnej špecifikácie. Navrhovaný petit ústavnej sťažnosti je v dôsledku spomenutých nedostatkov neurčitý a nevykonateľný.

7. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu

návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti [v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)], v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

8. Z uvedeného vyplýva, že ústavná sťažnosť, tak ako bola ústavnému súdu doručená, nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sťažovateľku nevyzýval k úprave, doplneniu, resp. akejkoľvek inej modifikácii jej ústavnej sťažnosti, keďže z údajov, ktoré si na účely analýzy podania zadovážil, bolo zrejmé, že ani prípadné doplnenie ústavnej sťažnosti by neodvrátilo skutočnosť, že by ústavná sťažnosť nemohla byť prijatá na ďalšie konanie.

9. Okrem už uvedených nedostatkov sťažovateľka nespĺnila ani povinnosť vyplývajúcu z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde a k ústavnej sťažnosti nepriložila kópiu napadnutého uznesenia. Ústavný súd nad rámec svojich úloh (keďže nie je povinný odstraňovať formálne nedostatky ústavnej sťažnosti) a výlučne na účely materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti vyžiadal napadnuté uznesenie z okresného súdu. Po jeho analýze v kontexte námietok sťažovateľky konštatuje, že podstata sťažnostnej argumentácie (odhliadnuc od formálnych nedostatkov) nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia. Ústavný súd rozumie snahu sťažovateľky vysvetliť, prečo sa povinnosť uložená exekučným titulom neplnila, resp. plnila v mimoriadne obmedzenom rozsahu. Sťažovateľka je toho názoru, že nezáujem maloletého dieťaťa na styku s jeho otcom je právom aprobevaným dôvodom, na základe ktorého možno spochybníť zákonnosť uloženia pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP.

10. V procese výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých má každý procesný úkon konajúceho súdu zasahujúci do právneho postavenia účastníka konania svoj jedinečný čiastkový predmet (objekt). Pokiaľ ide o rozhodovanie podľa § 382 ods. 1 CMP, je takýmto predmetom procesná disciplína spočívajúca v rešpekte k výzve súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom. Procesný kódex (Civilný mimosporový poriadok) neustanovuje žiadne druhové výnimky z povinnosti účastníka konania (povinného) takúto výzvu súdu uposlúchnuť. Ani skutočnosť namietaná sťažovateľkou nepredstavuje zákonom aprobevanú výnimku zbavujúcu ju povinnosti poslúchnuť výzvu súdu uskutočňujúceho výkon rozhodnutia vo veci maloletých.

11. Ústavný súd taktiež pripomína, že účelom vykonávacieho konania vo veciach starostlivosti o maloletých je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o úprave styku dieťaťa s rodičom. Štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok vyplývajúci z práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru a práva rodičov na starostlivosť o deti, resp. práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť v zmysle čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru.

12. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné

prijat' všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a nadviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, § 117 – § 118). Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky (v podmienkach Slovenskej republiky upravené v § 376 a nasl. CMP, pozn.), ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa. Ústavný súd však zdôrazňuje, že pri ich realizácii musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb, predovšetkým na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva.

13. Na margo samotného uloženia pokuty ústavný súd konštatuje, že v čase jej ukladania nebola vymáhaná povinnosť sťažovateľky právne spochybnená, keďže sa zakladala na právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí príslušného súdu. Skutkovo ani sťažovateľka nenamieta, že povinnosť plynúca z exekučného titulu neplnila, prenášala však dôvody jej neplnenia na maloleté dieťa. Z napadnutého uznesenia rovnako nie je sporným, že okresný súd sťažovateľku bezvýsledne vyzýval na dobrovoľné splnenie povinnosti. Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie za ústavne udržateľné aj v kontexte výšky uloženej poriadkovej pokuty. Tá bola v rámci zákonom ustanovených medzí vecou úvahy súdu a je logické, že vzhľadom na to, že bola uložená prvýkrát, jej výška sa pohybuje v dolnej polovici zákonnej sadzby. Bez ambície vstupovať na pôdu rozhodovacej právomoci všeobecných súdov preto ústavný súd konštatuje, že je *prima facie* nepochybné, že znaky skutkovej podstaty § 382 ods. 1 CMP boli 25. februára 2025 naplnené.

14. Z uvedeného vyplýva, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu, ktoré sťažovateľka uviedla v texte ústavnej sťažnosti, a obsahom napadnutého uznesenia absentuje akákoľvek príčinná súvislosť. Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky nie je možné vysloviť ani porušenie akéhokoľvek článku Dohovoru o právach dieťaťa už len z toho dôvodu, že ústavnú sťažnosť podala výlučne matka maloletého dieťaťa, nie samotné maloleté dieťa, ktorého práv sa dohovor týka. Ústavná sťažnosť by preto bola aj zjavne neopodstatnená.

15. Na doplnenie ústavný súd dodáva, že normatívna koncepcia konania vo veciach maloletých a nadväzne i konania o výkon rozhodnutia vo veci maloletých je v Civilnom mimosporovom poriadku nastavená z procesného hľadiska dostatočne flexibilne na to, aby sťažovateľka v postavení povinnej dokázala nútený výkon exekučného titulu v závislosti od vývoja skutkového stavu zvrátiť v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Správne zvoleným prostriedkom na dosiahnutie tohto cieľa však zjavne nie je ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu ukladajúcemu procesnú sankciu za nespĺnenie povinnosti, ktorej procesné uznanie súdnou mocou bolo v relevantnom štádiu exekučného konania nepochybniteľné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu